

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Ignasi de Loiola, l'etern pelegrí

Hem acabat el IV Pelegrinatge Diocesà de Joves, que enguany ha tingut com a meta el Santuari de Fàtima amb ocasió del centenari de les aparicions. Ha estat un autèntic regal del Senyor. Aquestes setmanes m'agradaria recordar alguns dels grans pelegrins de la història. El primer, sant Ignasi de Loiola, la festa del qual celebràvem dilluns passat. Neix al castell de Loiola l'any 1491. És educat primer en el castell dels seus pares, més tard a Arévalo i després serveix durant alguns anys el virrei de Navarra. Tots li reconeixien notables qualitats naturals: valor, magnanimitat, capacitats per a manar. La seva vida té molt de pelegrinatge, de recerca i encontre. En la defensa del castell de Pamplona resulta ferit greument. Aquest

fet seria determinant en la seva vida, perquè durant la seva convalescència es dedica a llegir llibres religiosos, a aprofundir en la fe i en la imitació dels sants. D'aquesta manera inicia el seu procés de conversió interior i la seva aventura espiritual.

L'any 1522 pelegrina a Terra Santa, passant abans per Arantzazu i Montserrat. Des del març d'aquest any fins al febrer de 1523 porta una vida penitent i pobra a Manresa, on Déu li concedeix unes gràcies místiques extraordinàries i comença a desenvolupar els seus Exercicis Espirituals. En tornar de Terra Santa estudia a Alcalà de Henares, Salamanca i París. Allà coincideix amb Pere Fabro i Xavier. Serà ordenat sacerdot a Ve-

nècia l'any 1537 juntament amb els primers companys que comparteixen la seva opció de vida, amb els que fundarà la Companyia de Jesús, aprovada pel papa Pau III l'any 1540.

Ignasi fou un gran pelegrí també en el sentit exterior: Loiola, Montserrat, Manresa, Barcelona, Roma, Venècia i per fi Terra Santa, on vol quedar-se la resta de la seva vida. Però els seus plans es veuen frustrats i ha de tornar a Venècia, Barcelona, Alcalà, Salamanca, París, Loiola i novament Venècia, esperant tornar a Terra Santa, aquesta vegada amb els seus companys. Finalment, el seu pelegrinatge geogràfic acabarà a Roma. Però encara fou més important el seu pelegrinatge interior, en el que els especialistes distingeixen diferents etapes. En un primer moment predominen els desigs d'imitar els sants, accentuant gairebé exclusivament les accions externes, grans penitències i austeritats. Aquestes penitències són expressió de la fidelitat del cavaller a la manera divina, tenint com a punt de referència un Jesucrist cada vegada més conegut i estimat. Aquesta primera etapa es caracteritza per la bona intenció i una generositat admirable.

Més endavant viurà una profunda experiència mística que influirà en la nova vida a la ciutat de Roma. Serà una etapa d'equilibri entre la seva tossuderia personal i la seva capacitat d'adaptació amb la realitat i amb Déu; aprèn a cooperar amb Ell, a superar els propis desigs fins a arribar a la disponibilitat total. Ignasi sent aquest Déu inspirador, que respecta la llibertat dels seus fills, i es farà com un nen per a entrar al Regne. Finalment, l'entrega total de si mateix quedarà patent en la disponibilitat davant el Papa per a l'enviament missioner. A més, se sentirà cridat a guiar d'altres persones perquè recorrin el camí de conversió i creixement que ell ha experimentat. El final del seu pelegrinatge és la quietud, en sentit material, perquè de fet es quedarà a Roma, però sobretot en sentit espiritual perquè la seva vida contemplativa se centra definitivament en Déu Pare, Fill i Esperit Sant.

ENTREVISTA

La Verge de Vila-sana

M. LORENA JURADO

Els pobles de Vila-sana (Pla d'Urgell) i d'Andújar (Jaén) estan agermanats des de 2002, arran del 300 aniversari de l'arribada de la imatge de la Mare de Déu de la Cabeza a aquest poble lleidatà. El 2018 es compliran 25 anys de la creació de la Confraria de la Mare de Déu de la Cabeza de Vila-sana, que compta amb més de 800 confreres. La M. Lorena Jurado, col·laboradora d'entitats solidàries i membre del Consell Pastoral del Palau d'Anglesola, n'és la presidenta.

Com neix la Confraria?

Fa 315 anys que la duquessa de Sessa va portar d'Andújar a Vila-sana la imatge de la Mare de Déu de la Cabeza. N'era molt devota. La va instal·lar en una capelleta privada a la Casa Vella de Vila-sana, actualment propietat de Josep Maria Pujol i Gorné. Com que en aquell temps al poble no hi havia església, aquesta capelleta va suplir la manca fins que no se'n va construir l'actual. De sempre hi ha hagut una gran devoció a aquesta Mare de Déu i actualment és copatrona de la vila, amb Sant Miquel. L'anterior presidenta i fundadora és l'Isabel Farré.

Com neix la seva devoció?

El meu pare era d'Andújar i anàvem cada cap de setmana a la capelleta a pregar a la Mare de Déu. A partir d'aquí va anar creixent la meua devoció i em vaig animar a difondre aquest sentiment entre la gent del poble i arreu de Catalunya. Cada any augmentem entre 40 i 50 nous confreres, als quals se'ls dona el dia de la celebració una medalla beneïda de la Mare de Déu.

I l'any vinent, 25 anys...

Diumenge 6 de maig de 2018 celebrarem els 25 anys de la Confraria. Vindrà el prior del Reial Santuari de la Cabeza d'Andújar, Domingo Conesa, i persones d'arreu. L'acte central serà una missa rociera catalana, amb la participació del Coro Romero i Jara de la Casa d'Andalusia de Lleida. El papa Francesc ens ha fet arribar la benedicció apostòlica, a la Confraria, cosa que ens ha omplert de joia.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

Pare, per què ets cristià?

Tarda d'estiu. Temps de vacances. Un noi d'uns setze anys s'apropa al seu pare i li proposa d'anar a passejar. Fa una estona que segueixen un camí ombrejat. El noi s'atura i li pregunta amb certa solemnitat, com si fos una qüestió que fa temps que li volta pel cap i ara, un cop reflexionada, s'atreveix a formular: «Pare, per què ets cristià?» El pare, agafat fora de joc, reflexiona un moment i respon: «Ho trobarem a Mateu, 25». Agafa la Bíblia, la passa al fill i diu: «Quan tenia més o menys la teva edat, em feia la mateixa pregunta, de manera semblant: per què creuen els meus pares? I molts dels seus amics? Vaig anar a un recés on ens van comentar Mt 25,31-46. Després, a l'estona de pregària personal que seguí, vaig reflexionar i pregar sobre aquell text. Llegeix tu mateix a poc a poc, sense pressa». El noi comença a llegir: «Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria [...] dirà als de la seva dreta: veniu beneïts del meu Pare [...] perquè tenia fam i em donàreu menjar; tenia set i em donàreu beure [...] Senyor, quan et vam veure afamat i et donàrem menjar o que tenies set i et donàrem beure? [...] Us ho asseguro: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits a mi m'ho fèieu».

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Lo que vale una peseta»

Se llama Paloma Pedrero. Es licenciada en sociología, actriz, directora y autora de 30 obras teatrales. Hace años escribió el hecho siguiente de su vida, en el mismo periódico en el que yo colaboraba:

—«De niña, la **peseta** era una de las grandes alegrías de mi vida. Recuerdo con nitidez cuando llegó a mí la **primera peseta**. Me la dio **mi madre**, para que se la **diera** a un **pobre**. El pobre, que parecía **tristísimo**, me miró y me **sonrió** sin dientes... Pensé yo: «¡Jopé, lo que **vale una peseta!**»

—Lo que vale una peseta cuando **no** se tiene **nada**.

Afegeix el pare: «L'estona de pregària anterior havíem reflexionat sobre la paràbola dels talents (Mt 25,14-30).

»Em ressonaven les paraules de Jesús —“Molt bé, servent bo i fidel”—, adreçades al qui havia fet treballar els talents rebuts; també les adreçades al servent que els havia enterrat: “Servent dolent i gandul!”

»Les reflexions i pregàries d'aquell recés són raons bàsiques de per què sóc cristià. Déu m'ha donat la vida en l'amor dels meus pares, dels avis, i amb la vida m'ha donat uns talents; i en les paraules de Jesús he trobat com viure-la i com fer-los rendir: estimant els altres, servint i estimant, en especial, els més petits, els més necessitats, els rebutjats...»

Es fa una estona de silenci. Continuen caminant. El noi està internament content, agraït al pare i, alhora, interpellat (qüestionat) per l'explicació rebuda. Vol pensar-hi. El pare comparteix, d'una altra manera, [però] també joiosa, la conversa amb el fill. Continuen caminant. Al cap d'una estona, el pare suggereix: «Resem una parenostre?» Així ho fan.

Mes d'agost. Vacances. Temps per parlar amb els fills i per pregar amb ells.

Lectures de la missa diària i santoral

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14, 13-21]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza 1480 - Nàpols, 1547), prev., fund. teatins (CR, 1524). Sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. □ Dimarts [Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 14,22-36].

Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. dominics (OP) a Tolosa de Lenguaudoc (1215) per combatre els albigesos. Sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. ■ Dimecres [Os 2,14b.15b. 19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13].

Santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. ■ Dijous [2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jn 12,24-26].

Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III). Sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Divendres [Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-28].

Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió. Sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Dissabte [Dt 6,4-13 / Sl 17 / Mt 17,14-20].

Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.

13. ■ † Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[1Re 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. Sant Casità, mestre màrtir a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. Màrtirs claretians de Barbastre (1936). Beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

LA TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,9-10.13-14)

Tot mirant la visió, vaig veure que posaven uns trons, i un Vell venerable s'hi assegué. El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells com la llana blanquejada. El tron on seia era de flames i les rodes de la seva carrossa eren de foc ardent. Davant d'ell naixia i corria un riu de foc. Els seus servidors eren mil milers, els seus assistents deu mil miríades. El tribunal s'assegué i foren oberts els llibres. Després, tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al Vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

Salm responsorial (96)

R. *El Senyor és rei, l'Altíssim sobre la terra.*

El Senyor és rei. La terra ho celebra, / se n'alegren totes les illes. / Foscor i nuvolades vetllen entorn d'ell, / justícia i raó sostenen el seu tron. R.

Es fonen com cera les muntanyes / davant del Senyor de tota la terra. / El cel proclama la seva justícia, / i tots els pobles contempen la seva glòria. R.

Perquè vós sou el Senyor, / l'Altíssim sobre tota la terra, / i excels per damunt de tots els déus. R.

Lectura de la segona carta de sant Pere

(2Pe 1,16-19)

Estimats, tot el que us vam fer saber del poder i de la vinguda gloriosa de Jesucrist, el nostre Senyor, no era tret de faules hàbilment teixides. Nosaltres mateixos vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa, quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui jo m'he complagut». Aquesta veu del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa. Això ens ha confirmat les paraules dels profetes, i vosaltres fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció, ja que són una llum que fa claror en un lloc fosc, mentre espereu que neixi el dia i l'estrella del matí surti a l'horitzó dels vostres cors.

✝ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

(Mt 17,1-9)

Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, i se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: el seu rostre es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. Llavors se'ls van aparèixer Moisès i Elies, que conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front a terra, plens de gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por». Ells van alçar els ulls i no veieren ningú més que Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va donar aquesta ordre: «No digueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat d'entre els morts».

Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,9-10.13-14)

Durante la visión, vi que colocaban unos tronos, y un anciano se sentó; su vestido era blanco como nieve, su cabellera como lana limpiísima; su trono, llamas de fuego; sus ruedas, llamaradas. Un río impetuoso de fuego brotaba delante de él. Miles y miles le servían, millones estaban a sus órdenes. Comenzó la sesión y se abrieron los libros.

Mientras miraba, en la visión nocturna vi venir en las nubes del cielo como un hijo de hombre, que se acercó al anciano y se presentó ante él.

Le dieron poder real y dominio; todos los pueblos, naciones y lenguas lo respetarán. Su dominio es eterno y no pasa, su reino no tendrá fin.

Salmo responsorial (96)

R. *El Señor reina, altísimo sobre la tierra.*

El Señor reina, la tierra goza, / se alegran las islas innumerables. Tiniebla y nube lo rodean, / justicia y derecho sostienen su trono. R.

Los montes se derriten como cera / ante el dueño de toda la tierra; los cielos pregonan su justicia, / y todos los pueblos contemplan su gloria. R.

Porque tú eres, Señor, / altísimo sobre toda la tierra, / encumbrado sobre todos los dioses. R.

Lectura de la segunda carta de san Pedro

(2Pe 1,16-19)

Queridos hermanos:

Cuando os dimos a conocer el poder y la última venida de nuestro Señor Jesucristo, no nos fundábamos en fábulas fantásticas, sino que habíamos sido testigos oculares de su grandeza.

Él recibió de Dios Padre honra y gloria, cuando la Sublime Gloria le trajo aquella voz: «Éste es mi Hijo amado, mi predilecto». Esta voz, traída del cielo, la oímos nosotros, estando con él en la montaña sagrada.

Esto nos confirma la palabra de los profetas, y hacéis muy bien en prestarle atención, como a una lámpara que brilla en un lugar oscuro, hasta que despunte el día, y el lucero nazca en vuestros corazones.

✝ Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan y se los llevó aparte a una montaña alta. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. Y se les aparecieron Moisès y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bien se está aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías».

Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Éste es mi Hijo, el amado, mi predilecto. Escuchadlo».

Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis».

Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo.

Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».

Escolteu-lo. Escoltem-lo

P. JAUME SIDERA, claretià

Avui celebrem la festa de la Transfiguració, la festa del Senyor Jesús Salvador.

Jesús ens vol persones íntegres, senceres. Sap que ens costa ser allò que som. Voldríem ser-ho per altres camins. És el nostre error original. Per ensenyar-nos a ser com cal, Jesús es féu un de nosaltres sense sortir de la mesura humana ni per dalt ni per sota.

Pere li diu: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu». Vist amb ulls humans —i no en tenim d'altres— el títol comporta poder i majestat. Però Jesús gasta una altra mesura: viurà com un home qualsevol. «Home só i és humana ma mesura» podrà dir, com el poeta. Serà rebutjat dels seus. Morirà a la creu. I ressuscitarà.

Jesús puja al Tabor. Des del cim veu més bé el camí recorregut i el que ha de recórrer. Prenga. Moisès i Elies conversen amb ell. Moisès sap prou bé què és anar durant anys pel desert, amb fam, set i calor. De tant en tant un generós raig d'aigua i el manà de cada dia. Temptació de mirar enrere, por del futur, un present insuportable. Elies, el profeta de foc, descobreix a l'Horeb que Déu actua amb la suavitat d'un ventjol. Dejunant i pregant i conversant amb Moisès i Elies Jesús sap que va pel bon camí: el camí de la bondat, de la misericòrdia, de la humanitat.

Ara ve l'aprovació del Pare: Aquest és el meu Fill, el meu Estimat, n'estic molt cofoi. Escolteu-lo! Sigueu com ell: apreneu a seguir cada moment el camí de l'amor, de la generositat, de la solidaritat. No he vingut a ser servit sinó a servir bo i donant la vida.

Escolteu-lo. Escoltem-lo.

Pere, Joan i Jaume es troben amb Jesús tot sol. Moisès i Elies, la Llei i els Profetes, porten a Jesús. Un cop l'hem trobat, ja en tenim prou. Podem deixar el repòs de les tres cabanes i continuar el camí fins a la fi.

VIDA DIOCESANA

Notícies

CONFIRMACIONS

Durant aquests diumenges publicarem notícies sobre diferents celebracions del sagrament de la Confirmació que han tingut lloc durant la Pasqua. El sagrament s'ha administrat sempre dintre de la Missa.

Matadepera. El diumenge 14 de maig, Mons. Saiz Meneses confirmà 28 adolescents.

Sant Pau de Rubí. El dissabte 27 de maig, Mons. Saiz Meneses confirmà un grup d'11 persones de les parròquies de Santa Maria i de Sant Pau de Rubí.

Sant Esteve de la Garriga. El dissabte 27 de maig, Mons. Salvador Cristau confirmà un grup de 15 joves.

Sant Esteve de Granollers. El diumenge 28 de maig, Mons. Saiz Meneses confirmà 22 joves dintre de la Missa cantada per la Coral Albada, amb peces del P. Ireneu Segarra en el centenari del seu naixement i dins dels actes del 50è aniversari del retaule.

Sant Cugat del Vallès. El 2 de juny, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la parròquia i confirmà un grup de 24 joves. Un d'ells va rebre els tres sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia.

FÀTIMA

En el centenari de les aparicions de la Mare de Déu oferim als lectors una sèrie d'articles sobre Fàtima.

Els tres pastors (I)

Francisco Marto i Jacinta Marto eren els més joves dels set fills de Manuel Pedro Marto i Olimpia de Jesús, nascuts a Aljustrel, parròquia de Fátima, de la diòcesi de Leiria (Portugal).

Francisco va néixer l'11 de juny de 1908 i Jacinta el 5 de març de 1910. Ambdós foren batejats a l'església parroquial de Fátima.

Varen rebre una educació cristiana senzilla i els seus pares foren per a ells un exemple de fe, de respecte a tothom, de caritat envers els pobres i necessitats. Molt aviat varen dedicar-se a pasturar el ramat de la família: Fran-

cisco tenia 8 anys i Jacinta en tenia 6. Anava amb ells la seva cosina Lucía, filla d'Antonio dos Santos i Lucía Ferreira de 10 anys d'edat.

L'any 1916 veuen tres vegades l'Àngel de la Pau o Àngel de Portugal: dues vegades a la cova Loca do Cabeço, a Valinhos, i una al Pozo del Arneiro, a casa de Lucía a Aljustrel. Un conjunt escultòric, a Valinhos, ho recorda. L'àngel els va ensenyar a resar per a la conversió dels pecadors, a practicar cada dia el sacrifici i a adorar l'Eucaristia. Va ser com una preparació per a les aparicions de la Mare de Déu.

REMAD MAR ADENTRO

Ignacio de Loyola, el eterno peregrino

Hemos finalizado la IV Peregrinación Diocesana de Jóvenes, que este año ha tenido como meta el Santuario de Fátima con ocasión del centenario de las apariciones. Ha sido un auténtico regalo del Señor. Me gustaría en estas semanas próximas recordar a algunos de los grandes peregrinos de la historia. El primero, san Ignacio de Loyola, cuya fiesta celebrábamos el pasado lunes. Nace en el castillo de Loyola en 1491. Es educado primero en el castillo de sus padres, posteriormente en Arévalo, y después sirve durante algunos años al virrey de Navarra. Todos reconocían en él notables cualidades naturales: valor, magnanimidad, fina destreza para el mando. Su vida tiene mucho de peregrinación, de búsqueda y encuentro.

En la defensa del castillo de Pamplona es herido de gravedad. Este hecho sería determinante en su vida, pues durante su convalecencia se dedica a leer libros religiosos, a profundizar en la fe y a la imitación de los santos. De esta manera se inicia su proceso interior de conversión y su aventura espiritual.

En 1522 peregrina a Tierra Santa, pasando antes por Aránzazu y Montserrat. Desde marzo de este año hasta febrero de 1523 lleva una vida pobre y penitente en Manresa, donde Dios le concede unas gracias místicas extraordinarias y comienza a desarrollar sus Ejercicios Espirituales. A la vuelta de Tierra Santa estudia en Alcalá de Henares, Salamanca y París. Allí coincide con Pedro Fabro y Ja-

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa

vier. Será ordenado sacerdote en Venecia en 1537 junto a los primeros compañeros que comparten su opción de vida, con los que fundará la Compañía de Jesús, aprobada por el papa Paulo III en 1540.

Ignacio fue un gran peregrino también en el sentido exterior: Loyola, Montserrat, Manresa, Barcelona, Roma, Venecia y por fin Tierra Santa, donde quiere quedarse el resto de la vida. Pero sus planes son frustrados y tiene que volver a Venecia, Barcelona, Alcalá, Salamanca, París, Loyola y nuevamente Venecia, esperando regresar a Tierra Santa, esta vez con sus compañeros. Finalmente, su peregrinación geográfica acabará en Roma. Pero mayor aún fue su peregrinación interior, en la que los especialistas distinguen diferentes etapas. En un primer momento prevalecen los deseos de imitar a los santos, acentuando casi exclusivamente las acciones externas, grandes penitencias y austeridades. Esas penitencias son expresión de la fidelidad del caballero a lo divi-

no, teniendo como referencia a un Jesucristo cada vez más conocido y amado. Esa primera etapa se caracteriza por la buena intención y una generosidad admirable.

Posteriormente vivirá una profunda experiencia mística que le marca para su nueva vida en la ciudad de Roma. Será una etapa de equilibrio entre su tozudez personal y su capacidad de adaptación con la realidad y con Dios; aprende a cooperar con Él, a superar los propios deseos hasta llegar a la disponibilidad plena. Ignacio siente a ese Dios inspirador, que respeta la libertad de sus hijos, y se hará como un niño para entrar en el Reino. Finalmente, la entrega total de sí mismo quedará patente en la disponibilidad ante el Papa para el envío misionero. Además, se sentirá llamado a guiar a otras personas para que recorran el camino de conversión y crecimiento que él ha experimentado.

El final de su peregrinación es la quietud, en sentido material, porque de hecho se quedará en Roma, pero sobre todo en sentido espiritual porque su vida contemplativa se centra definitivamente en Dios Padre, Hijo y Espíritu Santo.